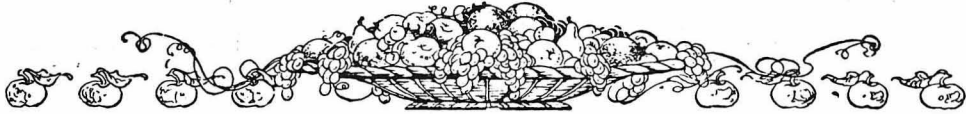

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και χωρίς να το θέλη, χωρίς να το καταλάβη, κατακουρασμένη όπως ήταν, αποκοιμήθηκε. Βυθίστηκε σ' ένα από τους ξαφνικούς ύπνους, που πώς ξεχρονται παρήγοροι και άνακουφιστικοί, στις μεγάλες ψυχικές οδύνες...

Στο μεταξύ αυτό πλοήσας στην πόρτα ή μητέρα της. 'Ανήσυχη γιά την κόρη της κούταξε από την κλειδαρότρυπα, την είδε πάνω στο κρεβάτι ντυμένη, είδε πλάι της την έπιστολή κι' έτρομαξε. Κοιμόταν τάχα; Και τί έπιστολή ήταν έκεινη; Θέλησε ν' ανοίξει σφρα και να μη μέσα μά ή πόρτα ήταν συρταμένη. 'Εξέβρασε τότε τους φόβους της στην κυρία του σπιτιού που τους φιλοξενούσε.

— Θέλετε να μπήτε στην κάμαρη; της είπε έκεινη. Δεν εινε δύσκολο. 'Υπάρχει και μία άλλη μικρή πόρτα πλάι στο κρεβάτι. 'Ελάτε να σας άνοιξω από και.

'Η μηρησία αισθάνθηκε μεγάλη άνακούφισι μόλις της άνοιξαν την θύραση έκεινη πόρτα και βράθηκε κοντά στην 'Ιωάννα. Είδε πώς ή κόρη της κειμόταν βαθιά, έπηρε την έπιστολή που βρισκόταν πεσμένη κοντά της και με τη πρώτη ματιά που της έβριξε έβλεπε έμβρόντητη... Ποιός είχε δώσει την έπιστολή αυτή στην 'Ιωάννα; Γιατί της την βασάνιζαν άκόρη; 'Ηθελαν λοιπόν να της την θανατώσουν;...

Της ήρθε να στίξει την έπιστολή αυτή, να την κάμη κομμάτια, μά συγκρατήθηκε. Πρώς τί πλέον; 'Η 'Ιωάννα την είχε διαβάσει πια, όπως φαινόταν. Το καλύτερο ήταν να την άφηση στη θέση της και να φύγη. Δεν έπρεπε ν' αντίληφθη τίποτα ή 'Ιωάννα. 'Ετσι και έκανε. 'Αφησε την έπιστολή πάνω στο κρεβάτι, χωρίς να θέληση να την διαβάση, και βγήκε σιωποπατώντας άπ' το δωμάτιο...

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

'Η 'Ιωάννα έξυπνησε πολύ άργά... 'Όταν άνοιξε τα μάτια της έβλεψε νύχτα... 'Αργά και θλιβερό έβλεπε το βράδυ... Κανένας ήχος δεν άκούγονταν... Το σπίτι φαινόταν έρημο... Πλάι σε μία λούκα κάποιο πουλί πορπουλάκι...

'Η 'Ιωάννα δέν θυμόταν καλά - καλά τί είχε συμβεί. Και μόνον όταν έβασε στο βλέμμα της στην έπιστολή του Ζώρη θυμήθηκε τα γεγονότα όλη; της ήμερας, της μεταβάσι της στο νεκροταφείο, του διαβάσμα της έπιστολής αυτής που τόσο την έκανε να κλάψη... Πήρε το γράμμα στο χέρι της, κατέβηκε άπ' το κρεβάτι, άκουσε στο τζάμι κι' άρχισε να διαβάση άπ' το μέρος πουχε σταματήσε:

— Χαίρε 'Ιωάννα!... Σ' άγάπησα μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου, μ' όλο τον πόθο και τη φλόγα του έτοιμοθανάτου που καταλαβαίνεις τη ζωή να σβήνη μέσα τον!... Κι' όταν πεθάνω, όταν σε λίγο πατήεις ή ψυχή μου μακριά, μέσα στο παγομένο σάμα μου, ή καρδιά μου θα χτυπάη άκόμα για σένα... Θα χτυπάη και μέσα στον τάφο που θα με ρίξουν, άγάπη μου πρώτη και τελευταία της πολυβασιτισμένης ζωής μου...

— Θάθελα να βρισκόσαι σίμα μου τη στιγμή αυτή... Να πεθάνω κρατώντας το χέρι σου... Να μου κλείσει έσύ τα μάτια... Μά βρισκόσαι μακριά μου... πολύ μακριά, άπονημένη μου!...

— Νά, δ' θάνατος μ' άγγιξε κι' έλας με τα κνήτα του δάχτυλα!... Πειθάνω 'Ιωάννα!... Τα πόδια μου παγώνουν... Το ξύλασμα αυτό περικοχτεί σιγά - σιγά προς τα πάνω... Ουλώνουν τα μάτια μου... Το χέρι μου έχει μελανιάσει κι' όπως τρέχει πάνω στο χαρτί άκόμα για να σου πω τα τελευταία μου λόγια...

— Άντιο... άντιο για πάντα γλυκειά μου, άδελφούλα μου, ψυχή μου, παρηγοριά μου άντιο!... Δεν άντέχω να σου γράψω πια πολλά... 'Ιωάννα, άγγελέ μου, χάρη!... Θα πάγω κάτω άπ' το προσόνιράδ μου τη μου κλιτίσα των μαλλιών σου, πούταν ή μόνη μου παρηγοριά όλον αυτό τον καιρό, θα την φέρω στα κνήτα χελίη μου και θα την φιλώ, θα την φιλώ ως την τελευταία

...Τό χέρι μου... Τό χέρι μου! - Θεά μου!... Θεά μου! - Τό χέρι μου νεκρώθηκε!... 'Η καρδιά μου δέν χτυπάει πια!... Τό βλέμμα μου έθόλωσε, 'Ιωάννα, 'Ιωάννα, βοήθησε με, πεθάνω!... Παράξενα δέματα περουντο μπροστό μου!... Είδα την πεθαμένη άδελφή μου να μου γνήψη... Είδα παράδοξες κι' άλλοκοτες μορφές!... Κάτι σαν μακρυνή μουσική ήχει σε' αυτιά μου... Σβώνω... 'Ιωάννα... 'Ιωάννα... Πολυαγαπημένη μου... φώς μου... Πειθάνω!... Πειθ...'

Τό γράμμα σταματούσε στο σημείο αυτό. 'Η ξανάληψας του θανάτου είχε, φαινόται, φτάσει σε τέτοιο σημείο, που ο φτωχός νέος, δέν μπόρεσε να προσθέσει τίποτα άλλο...Μιά κηλίσ μελάγχρη ύπηρεσε πια κάτω στο χαρτί, άπ' το πέσμο της κέννας μέσ' άπό τα κρουσταλλιασμένα δάχτυλά του...

Λίγες στιγμές ύστερα - όπως και της διηγήθηκε και ή θειά Μαγιά - ο Ζώρης άπεθανε ψιθυρίζοντας τ' όνομά της...

Τι θλιβερή ιστορία!...

Πόσο τραγικά τελείωσε ή πρώτη της άγάπη!...

Θά μπορούσε τάχα να ξεχάση ποτέ; Θά γαρφεόταν, θά κλεινε ποτέ το βαθύ ράγισμα της καρδιάς της;...

'Ακούμπησε στο τζάμι και κούταξε έξω... Τά μάτια της ήσαν διαμορμένα... 'Η καρδιά της βαριά... 'Η μελαγχολία της νύχτας κι' άπλόταναν από χροιά της μεγάλως της θλίψη... Πόσο θάθελε να μην ύπηρε, να μην είχε γεννηθη ποτέ... Τι άείτες να ζή κανείς; 'Η ζωή εινε γεμάτη θλίψης και σπαρογμούς, άπογοητεύσεις και χυδαίοντες. Θομόταν ένα γνομικό του Δαδ: - Δέν ο πάχει παρα δυστυχία, 'Επειρά που όνομάζουμε ευτυχία δέν εινε, παρα τα μικρά της δυστυχίας διαλείματα!... Πόσο ευτυχισμένος ήταν ο Ζώρης που γλώττωσε άπ' τί; συμφορές του κόσμου αυτού!...

'Εξάρα άκουσε κάποιο έλαφό σύρσιμο έξω στο διάδρομο και συγχρόνως κάποιος χτύπησε σιγά την πόρτα. 'Η 'Ιωάννα δέν έδωσε άπάντησι. Δεν ήθελε να την άνησυχούν. Προτιμούσε την μοναξιά της... 'Ακουσε όμως τώρα τη φωνή της μητέρας της; - 'Ιωάννα... Κοιμάσαι;

— Ήταν τόσο γλυκειά και τόσο τραγική ή φωνή αυτή, έκλεινε τόσο ένδιαφέρον και τόσο φίληρο, ώστε ή 'Ιωάννα δέν μπόρεσε

να μη άπάντηση: - Σ' είσαι μαμά; - Ναι, παιδί μου. Ξύπνησες;

'Η 'Ιωάννα έτρεξε και έσουρώσε την πόρτα, κρύβοντας το γράμμα του Ζώρη στη βαλίτσα της. 'Η μαρησία την άγκάλιασε και την φίλησε.

— Είσαι ήσυχη πια, κόρη μου; - Ναι, μαμά, - Δέν μου λές άλήθεια, 'Ιωάννα. Τα μάτια σου εινε πάλι κόκκινα. Θα έκλαψες...

— Όχι...Θά εινε από...άπό τον ύπνο ίσως. 'Η μαρησία κατέλυσε το άδω φέμμα της κόρης της, μά δέν είχε τίποτα. Δεν της έκανε μά λόγο για την έπιστολή. Την ήλιε και πήγαν στην τραπέζια, όπου βρισκόταν και ή κυρία που τους φιλοξενούσε με την κόρη της. 'Εκει με ήν συζητήσε ή 'Ιωάννα ξεχασηκε κίπας, λημονήσας τη λύπη της.

'Όταν κατόπι άδειανησαν ήταν πια ήρεμη. Μετά το δείπνο ή μητέρα της της άνήγγειλε ότι το πρωί θα ξαναγύριζαν για το Παρίσι. Δεν είχαν πια κανένα λόγο να μόνουν στο χωριό. 'Η 'Ιωάννα δέν έφερε την παρηγορη άντίρρηση... Κατάσκη όπας ήταν κοιμήθηκε την νύχτα ήσυχα. Το πρωί, ένώ ή μητέρα της έτοιμάζονταν για να άναχωρήσουν, φρόντισε να στείλη χριμάτα στη θειά Μαγιά, για να ηγαίνη τακτικά άνθη στον τάφο του Ζώρη...

Κατέβηκαν κατόπι στο σταθμό και πήγαν το τραίνο στο Παρίσι. Σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού ή 'Ιωάννα ήταν βυθισμένη σε σκέψεις, έντελώς ένεση. ('Απολουθεί)

Μερικές στιγμές ξεχνιόταν έντελώς...

